Tableta 3. Oglinda

1. De cînd chipul meu nu mai apare în oglinzi, o pată oarbă înghite şi grija pe care o aveam faţă de felul în care ies în public.. Eu n-am cîştigat bani decît din scris. Puţini, dar suficienţi ca să-mi întreţin aparenţele. Iată-mă acum în haina asta textuală jerpelită, cu o barbă în care s-a cuibărit dezinteresul pentru punctuaţie, gramatică, înţeles… Pînă mai ieri puteam scrie cu monitor, aveam control asuprea copilului, dacă muşchii mei doreau să se facă roman, aşa ieşea, chiar dacă mai pricăjit, de 100 de pagini maxim. I-am cerut odată Andreei-Paula să urce puţin pe scenă, şi ea n-a comentat, s-a făcut piesă de teatru, fiindcă îmi ştia de frică. Acum sunt în situaţia donatorului de spermă, sau, în cel mai bun caz, în aceea a tatălui degenerat, căruia nu i se poate tăia organul procreativ, dar nici nu i se încredinţeaza copilul rezultat, din cauza imposibilităţii de a-i privi evoluţia în ansamblu. Tu scrii liniştit în colţul tău şi habar nu mai ai ce face gîgălicea pe la începutul povestirii. Ii croieşti destinul cum crezi tu că e mai bine, dar el o apucă în cu totul altă direcţie, deoarece a văzut, spre deosebire de tine, că drumul tău duce în prăpastie. Singura modalitate de a fi primit la masa şi beţia auctorialitaţii, mai prin fundul sălii, rămane producerea de hiper-texte. Nu-i de colea să ţi se recunoască paternitatea unora dintre mlădiţele tale care, din lipsă de posibilităţi materiale şi intelectuale n-au putut să-ţi crească în ogradă, iar acum bucură bătrîneţile celui căruia i le-ai dat de suflet, cu link-ul de rigoare.aş vrea, de pildă, să vă fac tot felul de trimiteri la ceea ce stă în spatele acestor rînduri, şi cît voi vă lămuriţi, eu să mai ascult Leonard Cohen, să mă mai dezmorţesc oleacă, eventual să mă duc la toaletă. Tie, Iulian, să-ţi ataşez şi o fotografie digitală pe care computerul să ţi-o descrie: this is a monkey…

2. rebele este numele sanatoriului în care m-au internat. Camera mea e o celulă fără ferestre, fără nimic. Soţia mea intră uneori, dar tace ca muta. Imi aruncă nişte mîncare, ia cu-n băţ hîrdăul cu dejecţii – în care habar nu are că zace şi sămînţa mea nefolositoare - şi se crispează de scîrbă. Pe copii nu-i lasă inăuntru, ca să nu li se ducă dracului amintirile cu mine cel normal. Optimismul meu paranoic mă obligă sămmi concep discursuri super-inteligente, cu care să-mi dau gata colegi şi comisia. Fiecare vrea asta în sinea lui. Cu toţii ne stoarcem creierele bolnave, în speranţa c-o să culegem bobiţa de normalitate care să ne izbăvească. Doctorul Mircea ne scoate uneori la o plimbare scurtă în spaţiul virtual, pe un coridor unde-mi port paşii tîrşîiţi de colo pînă colo, exact ca-n 09.aştept să mă intîlnesc cu cineva, să am cui debita tableta lui Kamil. Aud vocile altora, dar sunt atît de indepartate. Cînd să fiu băgat inapoi în cuşcă, mă lovesc de-un rebel. Salut, imi zice. Eu dau să-ncep tableta, fără nici o introducere. N-ai folosit pînă acum wavelab? Mă interesează cum funcţionează sub Jaws, mi-oia el inainte, dar n-apuc să-mi declin competenţa, căci uşa de fier se inchide pîna a doua zi. Moartea poate să vină în orice moment. Tableta lui Kamil este hrana mea rece pentru dincolo, în caz că nimeni n-o să mă aştepte şi or să fie probleme cu cazarea şi punerea în porţie.

Cătălin Gavriliu